सर्गः ८ विलपन्निति कोशलेश्वरः करुणार्थग्रथितंप्रियां प्रति। अकरोत्पृथिवीरुहानपि स्रुतशाखारसवाष्प दूषितान्॥ ७१॥ अथ तस्य कथञ्चिदङ्कतः स्वजन स्तामपनीय सुन्दरीं। विससर्ज्ज तदन्त्यमण्डनामन लायागुरुचन्दनैधसे॥ ७२॥ प्रमदामनु संस्थितः शुचानृपतिः सन्निति वाच्य दर्शनात्। न चकार शरीरमग्निसात् सहदेव्या नतुजीविताशया॥ ७३॥

विलपन्निति। कोशलानां देशानामधिपोज इत्येवं करुणः शोकः स एवार्थोभिधेयस्तेन ग्रथितं युक्तं यथा तथा प्रियामिन्दुमतीं प्रति विलपन् विलापं कुर्व्वन् पृथिवीरुहान् वृक्षानपि स्रुताद्रता ये शाखारसा मकरन्दा स्तएव वाष्पा अश्रूणि तै र्दूषितानकरोत्॥ ७१॥ अथेति। स्वजनो बन्धुवर्ग स्तस्याजस्या ङ्कत उत्सङ्गात्तां सुन्दरीमिन्दुमतीं कथञ्चित्केनापि प्रकारेण अपनीय गृहीत्वा अनलायाग्नये विससर्जत्यक्तवान् किं॰सुन्दरीं तद्दिव्य पुष्पमेवान्त्यमन्तेभवं मण्डनं भूषणं यस्यास्तां किं॰ अन लाय अगुरूणि तदाख्यानि चन्दनानि एधांसिकाष्ठानि यस्य तस्मै॥ ७२॥ प्रमदेति नृपती राजा सन् शुचा शोकेन प्रमदां पत्नीमनु पश्चात् संस्थितो मृत इति वाच्यस्य निन्दाया दर्शनात् देव्यापत्न्या सह शरीरमग्निसादग्न्यधीनं न चकार जीवितस्या शयावाञ्छया तु न॥ ७३॥